

РЕЙ БРЕДБЪРИ ПЛОДОВЕТЕ НА ДЪНОТО НА КУПАТА

Превод от английски: Деница Минчева, 2018

chitanka.info

Уилям Актън се изправи. Часовникът на полицата над камината удари полунощ.

Той огледа пръстите си, обширното помещение и мъжа, който лежеше на пода. Уилям Актън, чиито пръсти бяха натискали машинописни клавиши, бяха правили любов и пържили яйца и шунка за закуска, сега, същите тези десет пръста бяха извършили убийство.

Той никога не се беше имал за скулптор, но сега, докато гледаше надолу измежду ръце си към тялото, проснато на излъскания паркет, той осъзна, че чрез някакви типично скулптурни похвати на стискане, оформяне и извиване на човешката глина, той беше видоизменил напълно този човек, Доналд Хъксли, беше променил самия силует на тялото му.

С едно извиване на пръстите той беше заличил възискателния блясък в сивите очи на Хъксли и го беше заменил със студената безучастност на мъртвите очи. Устните, винаги досега розови и чувствени, сега зееха разтворени и разкриваха конски зъби, жълтеникави резци, потъмнели от никотин кучешки зъби, покрити със злато кътници. Носът, също досега розов, сега беше блед и безцветен, както и ушите. Ръцете на Хъксли, положени на пода, бяха разтворени и за първи път в живота му молеха, вместо да се разпореждат.

Да, всичко сякаш беше замисъл на художник. Като цяло промяната изглежда беше положителна за Хъксли. Смъртта го беше превърнала в по-симпатичен събеседник. Сега, когато човек му говореше, той беше принуден да слуша.

Уилям Актън разглеждаше пръстите си.

Станалото — станало. Не можеше да го върне назад. Дали някой беше чул? Той се ослуша. Отвън се чуваха обичайните късни вечерни звуци на уличното движение. Никой не тропаше на вратата, никой не правеше опит да разбие портата, никакви извисени гласове, които да настояват да ги пусне вътре. Убийството, оформянето на топлата глина в студена скулптура, беше извършено и никой не подозираше.

А сега какво? Часовникът беше отбелязал полунощ. Всеки инстинкт гръмогласно настояваше да се втурне незабавно към вратата. Да побърза, да се махне, да избяга, никога да не се връща, да се качи на влак, да спре такси, да тръгне, да замине, да върви, да се влачи, ако трябва, но да *изчезне* от тук!

Ръцете му се носеха като в безтегловност пред очите му и се въртяха насам-натам.

Той бавно ги въртеше. Усещаше ги леки и въздушни. Защо така се вираше в тях, запита се сам. Дали в тях имаше нещо толкова интригуващо, та сега, след успешното удушаване, той трябваше да спре и да огледа всеки пръст?

Бяха съвсем обикновени ръце. Нито дебели, нито тънки, нито дълги, нито къси, нито космати, нито съвсем лишени от косми, нито мръсни, нито с идеален маникюр, нито меки, нито задебели, нито сбръчкани, нито гладки. По нищо не приличаха на ръце на убиец и все пак не бяха невинни. Той просто не можеше да откъсне очи от тях.

Не го интересуваха самите ръце, нито пръстите. В приглушеното безвремие след извършения акт на насилие, той изглежда се интересуваше само от *върховете* на пръстите си.

Часовникът продължаваше да тиктака.

Той коленичи до тялото на Хъксли, извади кърпичка от джоба му и започна внимателно да я прокарва по гърлото му. След гърлото избърса също лицето и врата на Хъксли крайно енергично. След това се изправи.

Вгледа се в гърлото. Огледа лъснатия паркет. Наведе се бавно и бръсна пода с кърпичката няколко пъти. След това се намръщи и забърса пода — първо около главата на трупа, после около ръцете му. След това старателно избърса пода навсякъде покрай тялото на разстояние около метър. След това продължи и избърса пода на два метра от всички страни на тялото. Реши да продължи и да избърше пода на три метра от тялото. След това...

Той спря.

За момент видя цялата къща, коридора с огледалните стени, резбованите врати, великолепните мебели и съвсем ясно, сякаш някой го повтаряше дума по дума, чу разговора, който двамата с Хъксли бяха провели само преди около час.

Беше натиснал звънеца на Хъксли. Хъксли беше отворил.

— О! — стреснато беше възкликнал Хъксли. — *Ти* ли си, Актън!

— Къде е жена ми, Хъксли?

— Да не мислиш, че ще ти кажа? Не стой така отвън, идиот такъв. Ако искаш да говорим сериозно, влизай. Там, през онази врата, към библиотеката.

Актън беше докоснал вратата на библиотеката.

— Питие?

— Добре ще ми дойде. Не мога да повярвам, че Лили си е тръгнала, че тя...

— Имам бутилка бургундско, Актън. Ще го извадиш ли от барчето?

Да, той го беше извадил, докоснал, държал.

— Тук имам някои интересни първи издания, Актън. Пипни подвързията на тази книга. Какво усещане само.

— Не съм дошъл да разглеждам книги, аз...

Беше докоснал книгите и библиотечната маса, и бутилката вино, и чашите за вино.

Сега, приклепнал неподвижно до студеното тяло на Хъксли с кърпичката в ръка, той настойчиво огледа къщата, стените, мебелите. Очите му се облешиха, устата му зяпна, обзе го изумление, когато осъзна истината. Стисна очи, главата му кљюмна, той стисна кърпичката в ръце, замачка я и ухапа устните си.

Отпечатъците от пръстите му бяха навсякъде, *навсякъде!*

— Ще извадиш ли бургундското, Актън, а? Бутилката с бургундско, а? Със собствените си пръсти. Аз съм ужасно изморен, нали разбираш?

Чифт ръкавици.

Преди да направеше каквото и да било друго, преди да избършеше някой друг участък от къщата, трябваше да се снабди с ръкавици или можеше да се окаже, че не толкова бърше, колкото оставя нови отпечатъци.

Сложи ръце в джобовете си, излезе от стаята и прекоси коридора до стойката за чадъри и шапки. Палтото на Хъксли. Той провери

джобовете му.

Нямаше ръкавици.

Отново с ръце в джобовете се качи на горния етаж, като се движеше бързо, но овладяно, без да си позволява никакви необуздани движения. Беше направил грешка, като не носеше ръкавици поначало (но все пак не беше *планирал* да извърши убийство, а подсъзнанието му, което може и да е знаело за предстоящото престъпление, преди той да го беше извършил, не му беше подсказало, че ще му трябват ръкавици тази нощ), така че сега щеше да си плати за този непростим пропуск. Някъде в тази къща трябваше да има поне един чифт ръкавици. Трябваше да побърза. Нищо чудно някой да беше решил да навести Хъксли, въпреки късния час. Разни приятели богаташи, които полупияни се вмъкваха и измъкваха от къщата, смееха се, викаха, идваха и си отиваха, без даже да поздравят или да се сбогуват. В най-добрия случай му оставаше време до шест часа сутринта, когато приятелите на Хъксли трябваше да дойдат да го вземат на път за летището, откъдето щяха да отпътуват за Мексико.

Актън набързо се зае да прерови чекмеджетата на втория етаж, като си служеше с кърпичката. Той прехвърли съдържанието на седемдесет или осемдесет чекмеджета в шест стаи, остави ги, така да се каже, с изплезени езици и продължи към следващите. Усещаше се гол, неспособен да прави нищо друго, докато не намереше ръкавици. Можеше да мине цялата къща с кърпичката, да забърше всяка повърхност, върху която би могло да има отпечатащици, а после без да иска да пипне някоя стена и сам да реши съдбата си с най-дребния отпечатак на някой пръст! Все едно да подпечата собственото си престъпление. Като в старите времена, когато хората пишели върху папирус с мастило, наръсвали написаното с пясък, за да попие излишното мастило и запечатвали писмата с отпечатак на гербовия си пръстен в горещ червен восък. Съвсем същото би било, ако той оставеше даже един пръстов отпечатак наоколо. Той нямаше желание да засвидетелства личното си одобрение за това убийство.

Още чекмеджета! Бъди тих, подробен и внимателен, каза си той.

На дъното на осемдесет и петото чекмедже намери ръкавици.

— Боже мой, боже мой! — отпусна се той над бюрото, въздъхвайки с облекчение. Сложи си ръкавиците, вдигна ръце, размърда пръсти одобрително, закопча ги. Те бяха меки, дебели, сиви и

непромокаеми. Вече можеше да прави каквото си иска с ръцете си и нямаше да остави никаква следа. Той хвърли самодоволен поглед в огледалото и пое рязко дъх през зъби.

— Не! — беше извикал Хъксли.

Колко коварен беше планът му.

Хъксли беше паднал на пода *умишлено!* О, какъв хитър, коварен човек! Долу, на твърдия паркет се беше строполил Хъксли и беше повлякъл Актън след себе си. Бяха се търкаляли, боричкали и драскали по пода, като така целия го бяха изпъстрили с трескавите си отпечатъци. Хъксли се беше отскубнал и беше успял да се отдалечи малко, но Актън го беше последвал и го беше стиснал за гърлото, докато изцеди живота от тялото му като паста за зъби от тубичка!

С ръкавици на ръце Уилям Актън се върна в стаята на първия етаж, коленичи на пода и се зае усърдно да избърше всеки зацапан сантиметър. Малко по малко той търкаше и лъскаше, докато почти можеше да види отражението на потното си лице. Тогава стигна до масата и избърса единия ѝ крак. Продължи нагоре по солидния ѝ корпус, продължи по извивките и мина отгоре. Попадна на купа с изкуствени плодове и ги забърса, като остави само плодовете на дъното на купата неизбърсани.

— *Сигурен* съм, че *тях* не съм ги пипал — заяви той.

След като приключи с масата, видя картина в рамка, окачена над нея.

— *Сигурен* съм, че и *това* не съм докосвал — каза пак той.

Остана на място, загледан в картината.

Огледа всички врати в стаята. През кои беше минавал тази вечер? Не помнеше. Значи щеше да ги избърше всичките. Започна от дръжките, излъска ги, а после, за по-сигурно, мина целите врати от горе до долу. След това мина и избърса подлакътниците на всички мебели в стаята.

— Столът, на който седиш, е антикварна рядкост от времето на Луи XIV — беше казал Хъксли. — *Усещаш* ли материята?

— Не съм дошъл да говоря за мебели, Хъксли! Дойдох заради Лили.

— О, я стига. Нещата между вас не са никак сериозни. Нали знаеш, че тя не те обича? Каза ми, че утре ще тръгне с мен за Мексико.

— Ти и твоите пари, и проклетите ти мебели!

— Мебелите са много хубави, Актън. Бъди добър гост и усети материята.

Отпечатъци могат да се вземат от платове.

— Хъксли! — провикна се Уилям Актън, втрещен в тялото. — Знаеше ли, че ще те убия? И твоето подсъзнание ли е заподозряло истината като моето? Затова ли подсъзнанието ти ме накара да се движа из цялата къща, да вземам книги, да докосвам чинии, врати и столове? Това признак на твоята *хитрост* ли е или на твоята *подлост*?

Той изчисти столовете, стиснал кърпичката в юмрук. Тогава си спомни тялото. *Него* не го беше избърсал. Върна се при трупа и, като го завърташе ту насам, ту натам, мина всяка негова повърхност. Излъска дори обувките, при това съвсем безплатно.

Докато лъскаше обувките, на лицето му се появи тревожно изражение. След малко се изправи и отиде до масата.

Извади и избърса и восъчните плодове на дъното на купата.

— За всеки случай — каза си и се върна при тялото.

Но, когато се надвеси над трупа, клепачите му потръпнаха и устата му се раздвижи, сякаш спореше сама със себе си, така че той се изправи и пак отиде до масата.

Избърса рамката на картината.

Докато я бършеше, се сети за...

Стената.

— Това е *глупаво* — каза си.

— О! — беше проплакал Хъксли, докато опитваше да го отблъсне. Беше избутал Актън и двамата се бяха сборичкали. Актън

беше паднал, беше се изправил, *подпирайки се* на стената, и пак беше се втурнал към Хъксли. Беше удущил Хъксли. Хъксли беше умрял.

Актън обърна гръб на стената, решително и уравновесено. Грубите думи и действия избледняха в ума му. Той ги потисна. Огледа четирите стени.

— Абсурдно! — произнесе на глас.

С периферното си зрение мярна нещо на стената.

— Отказвам да му обърна внимание — каза, за да се разсее. — Следващата стая! Трябва да действам методично. Да видим. През повечето време бяхме в коридора, в библиотеката, в *тази* стая, в трапезарията и кухнята.

На стената зад гръба му имаше петно.

Не беше ли така?

Той се извърна гневно.

— Добре, добре, само, за да съм *сигурен*.

Приблужи стената, но не видя никакво петно. О, не, ето, едно съвсем *малко*, точно *там*. Тръкна го с кърпичката, но това не беше пръстов отпечатък, така че приключи с него. След това ръката му в ръкавица се подпря на стената и той замислено огледа как стената продължава вдясно от него и вляво от него и стига надолу до пода и нагоре до тавана и каза меко:

— Не — погледна нагоре, надолу и настрани и каза тихо: — Това би било прекалено.

Каква беше площта на тази стена?

— Никак не ме интересува — заяви той. Но извън полезрението му пръстите в ръкавицата потриваха ритмично стената.

Той се вгледа в ръката си и в тапета. Обърна се и погледна другата стая през рамо.

— Трябва да отида там и да избърша най-важните неща — каза си, но ръката му остана на място, сякаш да поддържа стената, а и него самия, изправени. Лицето му помръкна.

Без да отрони и дума повече, той започна да бърше стената, нагоре-надолу, наляво-надясно, нагоре-надолу, докъдето можеше да се протегне нагоре и докъдето можеше да се наведе надолу.

— Боже мой, та това е смехотворно!

Но как иначе ще си сигурен, настояваха собствените му мисли.

— Да, човек *трябва* да е сигурен — отговори си сам.

Приключи с първата стена и...

... се озова пред втората.

— Колко ли стана *часът*?

Погледна часовника над камината. Беше минал повече от час. Вече беше един и пет.

На вратата се позвъни.

Актън се вцепени и безпомощно замести поглед от часовника към вратата и обратно.

Някой заудря настоятелно.

Моментът се проточи безкрайно. Актън не смееше да диша. Лишено от въздух, тялото му започна да поддава, да се олюлява; в главата му студени вълни се разбиваха върху масивни скали с оглушителна тишина.

— Хей, там вътре! — провикна се пиянски глас. — Знам, че си там, Хъксли! Отваряй, по дяволите! Аз съм твоето момче, Били. Пиян съм като мотика. Като две мотики.

— Махай се — отрони Актън безмълвно, притиснат до стената.

— Хъксли, знам, че си вътре, чувам те как *дишаш*! — изрева гласът.

— Да, тук съм — прошепна Актън, усещайки се протегнат и непохватно проснат на пода, студен и мълчалив.

— По дяволите! — изруга гласът, затихвайки в нощната мъгла. Стъпките се изгубиха след него.

Актън остана задълго на място, усещайки ударите на сърцето си като червен пулс зад затворените си клепачи. Когато накрая отвори очи, видя непокътнатата втора стена пред себе си и накрая намери смелост да заговори.

— Това е глупаво. Тази стена е безупречно чиста. Няма даже да я докосвам. Трябва да побързам, нямам време. Остават само няколко часа преди глупавите му приятели да пристигнат!

Той се извърна от стената.

В ъгълчето на полезрението си видя малките мрежи. Докато беше извърнат с гръб, малките паяци бяха изпъзели от дървената ламперия и бяха изтъкали полупрозрачните си деликатни мрежи. Не на стената вляво, която вече беше напълно изчистена, а на другите три

стени. Всеки път, когато ги погледнеше директно, паяците се скриваха обратно в дървесината и се измъкваха веднага щом се оттеглеше.

— Тези стени са си съвсем наред — едва ли не извика той. — Няма даже да ги *пипна*!

Отиде до бюрото, където доскоро беше седял Хъксли. Издърпа едно чекмедже и извади от там малка увеличителна лупа, която Хъксли понякога използваше за четене. С лупата в ръка приближи стената неловко.

Отпечатъци от пръсти.

— Но не са мои! — изсмя се той нервно. — Аз не съм ги оставил там! *Сигурен* съм! Трябва да е бил икономът или някоя камериерка!

Стената беше покрита с отпечатъци.

— Ето този тук, дълъг и тесен. Обзалагам се, че е женски — каза си *Актън*.

— Обзалагаш се значи?

— Обзалагам се!

— Сигурен ли си?

— Да!

— Напълно?

— Ами... да.

— Абсолютно?

— Да, по дяволите!

— Въпреки това, защо не го избършеш?

— Боже мой, ето на, готово!

— „Излизай, проклето петно!“^[1], а *Актън*?

— А този тук трябва да е отпечатъкът на някой дебел мъж — тросна се *Актън*.

— Сигурен ли си?

— Не започвай пак! — кресна той и избърса отпечатъка. Махна едната ръкавица, вдигна трепереща ръка пред себе си и я огледа на ярката светлина.

— Погледни я, идиот такъв! Виж формата на извивките. Виждаш ли?

— Това не доказва нищо!

Побеснял той затърка стената с ръцете си в ръкавици, нагоре и надолу, наляво и надясно, потеше се, ръмжеше, проклинаше, навеждаше се, изправяше се и лицето му се зачервяваше все повече.

Свали палтото си и го остави на стола.

— Два часа — произнесе той, като приключи със стената и погледна часовника враждебно.

Отиде до купата с изкуствени плодове, извади ги, избърса плодовете на дъното, върна ги обратно, а после избърса рамката на картината.

Погледна нагоре към полилея.

Пръстите на ръцете му, отпуснати надолу, се свиваха конвулсивно.

Устата му се отвори неволно и езикът му премина по устните. Той погледна полилея, погледна настрани, погледна полилея, погледна тялото на Хъксли и отново върна поглед на кристалния полилей с дългите висулки от разноцветно стъкло.

Донесе един стол точно под полилея, стъпи с единия си крак на него, после смъкна крака си и, като се смееше диво, захвърли стола настрани. Веднага след това избяга от стаята, като остави последната стена неизбърсана.

В трапезарията пристъпи към масата.

— Искам да ти покажа грегорианските си прибори, Актън — беше казал Хъксли с онзи негов толкова небрежен, толкова *хипнотичен* глас!

— Нямам време — беше отвърнал Актън. — Трябва да видя Лили...

— Глупости, погледни само това сребро, виж колко е изящна изработката.

Актън се спря при масата, където бяха изложени кутиите с прибори, припомни си гласа на Хъксли, докосванията и жестовете.

Избърса всички вилици и лъжици, а после смъкна всички керамични съдове от рафтовете...

— А това тук, Актън, е прекрасна керамична колекция от Гертруд и Ото Нацлер. Познаваш ли техните произведения?

— *Великолепни са.*

— *Вземи я, разгледай я. Виж колко е деликатна тази купа, ръчно изваяна, тънка като яйчена черупка. Невероятно! Ами това вулканично стъкло. *Вземи го, не се притеснявай, аз не възразявам.**

— **Вземи го. Хайде. Хвани го с ръцете си!**

Актън изхлипа задавено. Запрати купата към стената. Тя се натроши на малки парчета и се пръсна по целия под.

Веднага след това коленичи на пода. Трябваше да намери всяка една малка отломка. Глупак, какъв глупак!, нахока себе си, като трескаво стискаше очи, отваряше ги широко и се навираше свит под масата. Намерѝ всяко парче, идиот такъв, нито едно не трябва да остане. Глупак! Той ги събра, но веднага се усъмни дали са всичките. Разгледа ги, пръснати на масата. Пак провери под масата, под столовете и помощния плот. Светна си с кибритена клечка и откри още едно парче. След това се зае да ги избърше всичките, сякаш бяха скъпоценни камъни. Остави ги едно по едно върху лъснатата маса.

— *Великолепна керамика, Актън. Не се притеснявай, *вземи я в ръка.**

Той извади кърпи, избърса всичко, избърса столовете, масите, дръжките на вратите и рамките на прозорците, ръбовете и фризовете, избърса пода и стигна до кухнята. Дишаше тежко, свали си жилетката, придърпа ръкавиците и избърса лъскавите хромирани повърхности...

— *Искам да те разведа из къщата, Актън — беше казал Хъксли.*
— *Ела с мен.*

Така че Актън избърса съдовете и кухненската мивка, и големите готварски купи, защото вече не помнеше какво е докосвал и какво не. Двамата с Хъксли бяха прекарвали доста време в кухнята. Хъксли, явно,

за да прикрие нервността си в присъствието на потенциалния си убиец, горделиво беше му показал всичко. Може би го беше направил, за да бъде по-близо до ножовете при нужда. Двамата бяха стояли тук и бяха разгледали това и докоснали онова и той по никакъв начин не можеше да си спомни кое или как, или колко пъти, така че мина цялата кухня, излезе в коридора, прекоси го и се озова в стаята, където лежеше Хъксли.

От гърлото му се отрони вик.

Беше забравил да избърше четвъртата стена на стаята! А междувременно малките паяци бяха изскочили от четвъртата неизчистена стена, бяха налазили чистите стени и отново ги бяха зацапали! По тавана, от полилея, в ъглите, на пода, милиони малки паяжини се издуха при неговия отчаян крясък. Дребни, малки паяжини, не по-големи от пръстов отпечатък. Каква ирония само!

Докато наблюдаваше, паяжините покриха рамката на картината, купата с изкуствени плодове, тялото, пода. Отпечатъци се появиха по ножа за хартия, по чекмеджетата, докоснаха повърхността на масата, докосваха, докосваха, докосваха всичко навсякъде.

Той бясно забърса пода. Изтъркаля тялото настрани и, плачейки, го избърса. Изправи се, отиде и избърса плодовете в купата. После сложи стол под полилея, качи се и избърса всяка малка лъскава висулка. Те задрънчаха като дайре, а полилеят се заклати като камбана във въздуха. След това скочи от стола, сграбчи дръжката на вратата, качи се на други столове и забърса стените все по-високо и по-високо, изтича до кухнята, взе метла и обра паяжините от тавана, и избърса плодовете в купата, и изми тялото, и дръжките на вратите, и приборите за хранене, и видя перилото на стълбите в коридора и го последва нагоре.

Три часа! Навсякъде тиктакаха часовници със свирепи механични гласове. На долния етаж имаше дванадесет стаи, на горния осем. Той си представи огромната площ и времето, което щеше да му е нужно. Сто стола, шест дивана, двадесет и седем маси, шест радиоапарата. И отдолу тук, и отгоре там, и ето там отзад. Дърпаше мебели от стените и, хлипайки, ги бършеше от прах, трупана с години. А после последва перилото на стълбите нагоре като търкаше, бършеше и полираше, защото ако беше останал дори един малък отпечатък, той щеше да се размножи и да създаде милион други и тогава трябваше да

свърши всичко наново, а вече беше четири часа! Ръцете го боляха, очите му бяха облещени, той се движеше бавно сякаш краката му бяха чужди. Приведен, изгърбен, бавно продължаваше да търка и бърше, стая след стая, гардероб след гардероб...

Откриха го в шест и половина сутринта.

На тавана.

Цялата къща беше ослепително излъскана. Вазите искряха като звезди. Столовете бяха полирани. Бронзовите, пиринчените и медните предмети сякаш пламтяха. Подовете блестяха. Перилото сияеше.

Всичко блестеше, всичко беше ярко и чисто!

Откриха го на тавана да бърше стари сандъци, стари рамки, стари столове, стари играчки и музикални кутии, вази, прибори, детски дървени кончета и прашни монети от гражданската война. Беше минал половината таван, когато полицаят го приближи в гръб с изваден пистолет.

— Готово!

На излизане от къщата, Актън избърса дръжката на входната врата с кърпичката и я затръшна триумфално!

[1] Цитат от пиесата „Макбет“ на Шекспир, действие пето, първа сцена. Репликата е на лейди Макбет, която, обзета от вина заради убийството на краля, постоянно вижда кървави петна. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.